ECLI:LV:AT:2019:1025.C30595214.6.S

Lieta Nr. C30595214, SKC-427/2019
Civillietu departaments

Latvijas Republikas Senāts
SPRIEDUMS
Rīgā 2019.gada 25.oktobrī

Senāts šādā sastāvā:
senatore Ļubova Kušnire,
senatore Anda Briede,
senatore Marika Senkāne,

rakstveida procesā izskatīja civillietu sakarā ar /pers. B/ kasācijas sūdzību par Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2018.gada 12.jūlija spriedumu /pers. B/ prasībā pret /pers. C/ un /pers. D/ par īres līguma izbeigšanu, izlikšanu no dzīvojamām telpām un parāda piedziņu.

Aprakstošā daļa

[1] /pers. E/ (saistību un tiesību pārņēmēja /pers. B/) 2014.gada 5.novembrī Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesā cēla prasību, kura vēlāk grozīta, lūdzot izbeigt dzīvojamās telpas īres līgumu, izlikt /pers. C/ no dzīvokļa Nr. /numurs/, /adrese/, ar visām no viņa atkarīgām personām un piederošām mantām, piedzīt solidāri no /pers. C/ un /pers. D/ īres maksas un maksas par komunālajiem pakalpojumiem parādu 741,53 EUR par laiku no 2009.gada 1.jūnija līdz 2012.gada 31.martam un no /pers. C/ piedzīt īres maksas un maksas par komunālajiem pakalpojumiem parādu 558,91 EUR par laiku no 2012.gada 1.aprīļa līdz 2014.gada 30.augustam.

Prasība pamatota ar turpmāk norādītajiem apstākļiem.

[1.1] Sakarā ar namīpašuma denacionalizāciju prasītājam 1994.gada 16.septembrī zemesgrāmatā nostiprinātas īpašuma tiesības uz nekustamo īpašumu /adrese/. Minēto īpašumu apsaimnieko prasītājs.

[1.2] Šajā īpašumā esošo dzīvokli Nr. /numurs/ pastāvīgi lieto atbildētājs uz īres līguma, kas 1973.gada 23.februārī noslēgts starp atbildētāja māti /pers. F/ un tā laika namu pārvaldi, pamata. Periodiski dzīvokli lietoja arī /pers. D/.

[1.3] Atbildētājs neveic maksājumus par īri un komunālajiem pakalpojumiem atbilstoši prasītāja izrakstītajiem rēķiniem, un parāds pārsniedz trīs mēnešu maksājumu kopsummu. Aprēķins ir veikts atbilstoši likumam „Par dzīvojamo telpu īri" un Ministru kabineta 2006.gada 12.decembra noteikumiem Nr. 999 „Kārtība, kādā dzīvojamās telpas īrnieks un izīrētājs norēķinās ar pakalpojumu sniedzēju par pakalpojumiem, kas saistīti ar dzīvojamās telpas lietošanu" (turpmāk arī noteikumi Nr. 999). Brīdinājums par parādu un tā nemaksāšanas sekām atbildētājam nosūtīts 2014.gada 25.septembrī.

[2] Ar Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2016.gada 17.jūnija spriedumu prasība apmierināta.

[3] Par pirmās instances tiesas spriedumu atbildētāji iesniedza apelācijas sūdzību.

[4] Tiesvedības gaitā miris prasītājs /pers. E/.

Ar Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2018.gada 12.februāra lēmumu prasītājs lietā aizstāts ar viņa saistību un tiesību pārņēmēju /pers. B/.

[5] Izskatot civillietu, Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija ar 2018.gada 12.jūlija spriedumu prasību noraidīja. Apelācijas instances tiesas spriedums pamatots ar turpmāk norādītajiem argumentiem.

[5.1] Atbilstoši likuma „Par dzīvojamo telpu īri" 2.panta otrajai daļai un 8.pantam pēc namīpašuma atgūšanas /pers. E/ kļuva saistošs 1973.gada 23.februāra īres līgums.

Izvērtējot lietas materiālus, secināms, ka lietā pastāv strīds par īrētās dzīvojamās telpas platību. Īres līgumā tā norādīta 31,61 m^2, taču īres maksas parāds aprēķināts par platību 50 m^2, kas noteikta 2004.gada 13.maijā sagatavotajā inventarizācijas lietā. Savukārt atbildētājs atzinis, ka īrē 40,07 m^2.

Prasībā prasītājs ir grozījis 1973.gada 23.februāra īres līgumā noteikto dzīvojamās telpas platību. Šāda rīcība neatbilst likuma „Par dzīvojamo telpu īri" 13.pantam. Tā kā puses par īrēto dzīvojamās telpas platību nav vienojušās un šāda prasība tiesā nav celta, atzīstams, ka prasītāja īres maksas parāda aprēķins ir nepamatots un prasība ir noraidāma.

Izskatāmajā lietā nav saistoši secinājumi, kuri ietverti Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2015.gada 30.septembra spriedumā civillietā Nr. C30450009, jo šis spriedums stājies spēkā 2017.gada 2.janvārī un tātad nevar attiekties uz strīda periodu no 2009.gada 1.jūnija līdz 2014.gada 30.augustam. Turklāt minētajā civillietā netika skatīts prasījums grozīt īres līgumu, nosakot izīrēto telpu platību 50 m^2.

Tādējādi /pers. E/, izrakstot atbildētājam rēķinus par dzīvojamās telpas īri, nav norādījis tās platību, bet patvarīgi, nesaskaņojot ar īrnieku, palielinājis īres maksas apmēru. Fakts, ka īres maksa aprēķināta atbilstoši likuma „Par dzīvojamo telpu īri" pārejas noteikumu 4.punktam, nevar būt par pamatu prasības apmierināšanai, jo līdz prasības celšanai tiesā rēķinos norādīta īres maksa, kas bija lielāka un neatbilda likuma „Par dzīvojamo telpu īri" 13.pantam.

[5.2] Saistībā ar prasījumu par ūdens patēriņa maksas parāda piedziņu norādāms, ka /pers. E/ nebija nodrošinājis iespēju atbildētājam dzīvoklī ierīkot ūdens patēriņa skaitītāju, kaut gan to paredzēja noteikumu Nr. 999 11.punkts. Tā kā dzīvojamās telpas izīrētājs nebija piekritis ūdens skaitītāja

ierīkošanai, kā arī nav to izdarījis pats, nav iespējams pārbaudīt ūdens patēriņu un attiecīgā maksājuma apmēru atbilstoši noteikumiem Nr. 999.

[5.3] Izvērtējot prasījumu par apkures maksājumu parāda piedziņu, secināms, ka aprēķins neatbilst noteikumu Nr. 999 12.1.punktam, jo, pastāvot strīdam par dzīvojamās telpas platību, nav iespējams aprēķināt apkures maksājumu, jo tas veicams proporcionāli dzīvokļa platībai. Turklāt nav saprotama aprēķina metodika. Lietas izskatīšanas gaitā noskaidrots, ka apkures maksājumi pieprasīti avansā. Šāda rīcība atzīstama par nepamatotu, jo pusēm nav attiecīgas vienošanās, kā to nosaka noteikumu Nr. 999 4.punkts.

[5.4] Tāpat nav pamatots prasījums par pievienotā vērtības nodokļa piedziņu. /pers. E/, sākot no 2009.gada 1.janvāra paaugstināja maksu par auksto ūdeni un kanalizāciju, ūdens uzsildīšanu, apkuri un sadzīves atkritumu izvešanu pievienotās vērtības nodokļa apmērā no 5% uz 21%. Šāda rīcība uzskatāma par nepamatotu. Pievienotās vērtības nodokli aprēķina pakalpojuma sniedzējs savos rēķinos, kuros norādītā likme atšķiras no /pers. E/ rēķinos norādītās.

[5.5] Tādējādi prasība daļā par īres līguma izbeigšanu un izlikšanu no dzīvojamām telpām ir noraidāma, jo lietā nav pierādīts, ka atbildētāji būtu pieļāvuši likuma „Par dzīvojamo telpu īri" 28.^{2} pantā noteiktā termiņa kavējumu maksājumu veikšanai.

[6] Par Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2018.gada 12.jūlija spriedumu prasītāja iesniedza kasācijas sūdzību, pārsūdzot spriedumu pilnā apjomā turpmāk norādīto argumentu dēļ.

[6.1] Tiesa pārkāpa Civilprocesa likuma 96.panta otro daļu, jo saistībā ar strīdus dzīvojamās telpas platību neņēma vērā apstākļus, kas nodibināti ar spēkā stājušos tiesas spriedumu civillietā Nr. C30450009, kurā īres un komunālo maksājumu parāds piedzīts par dzīvojamās telpas platību 50 m^2.

Attiecībā uz tiesas argumentu par atšķirīgu strīdus periodu norādāms, ka abās civillietās strīds ir starp tām pašām pusēm par vienu un to pašu dzīvojamo telpu, turklāt nav iespējamas dzīvojamās platības izmaiņas atkarībā no laika, kad tiek skatīts konkrētais strīds, kā arī Civilprocesa likums nepieļauj paralēlas tiesvedības par vienu un to pašu laika periodu. Turklāt atbildētājs atzina dzīvojamās telpas platību 49,95 m^2.

Nosakot platību, tiesa nav novērtējusi lietā esošos pierādījumus – 1997.gadā sagatavoto telpu plānu un 2004.gadā sagatavoto inventarizācijas lietu, it īpaši ņemot vērā, ka atbildētājs dzīvoklī ir dzīvojis nepārtraukti, kā arī tiesa bez ievērības atstājusi to, ka no likuma „Par dzīvojamo telpu īri" 11. un 12.panta izriet īrnieka pienākumus maksāt likumā noteiktos nodokļus maksājumus, kas izskatāmajā lietā ir veikti par dzīvokli 50 m^2 platībā. Atbildētājs nav apstrīdējis šādu nekustamā īpašuma nodokļa aprēķinu.

[6.2] Izspriežot prasījumu par komunālo maksājumu parāda piedziņu, tiesa nepareizi piemēroja noteikumu Nr. 999 10.-12.punktu, jo kļūdaini secināja, ka ūdens patēriņa skaitītāju ierīkošana ir obligāti veicama darbība, kuras neizpildes gadījumā atbildētājs ir atbrīvojams no samaksas pienākuma. Noteikumi paredz kārtību, kādā patēriņš aprēķināms arī bez skaitītāja. Šajā sakarā tiesa bez ievērības atstāja pierādījumus lietā – SIA „Rīgas siltums" un SIA „Rīgas ūdens" rēķinus un to apmaksu apliecinošus dokumentus, no kā izriet, ka ēkas ievadā ir ierīkots ūdens patēriņa skaitītājs, atbilstoši kura rādījumam izrakstīti rēķini.

Tiesa minētos noteikumus nepareizi piemēroja arī jautājumā par apkures maksājuma piedziņu, secinot, ka, strīda par platību gadījumā šis maksājums no atbildētāja nav piedzenams. Tiesas secinājumi par nepamatotu avansa maksājumu ir pretrunā paša atbildētāja sākotnējai pozīcijai – nodibinātajai kārtībai viņš piekrita. Tātad atbilstoši Civillikuma 1432.pantam tā viņam ir saistoša.

[6.3] Tiesas secinājumi par nepamatotu pievienotās vērtības nodokļa maksājuma iekļaušanu prasītāja izrakstītajos rēķinos ir pretrunā likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 2.pantam, kā arī Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2015.gada 30.septembra spriedumam civillietā Nr. C30450009, kurā pakalpojumu sniedzēju rēķinos iekļautie pievienotās vērtības nodokļa maksājumi atzīti par pamatotiem.

[6.4] Apkopojot iepriekš norādīto, tiesa pārkāpa arī Civilprocesa likuma 8.panta pirmo daļu un 97.panta trešo daļu, 190.pantu, jo neņēma vērā lietas izskatīšanā būtiskus apstākļus, bez ievērības atstāja pierādījumus un nesniedza tam pamatojumu. Tiesa nav izvērtējusi prasītāja puses argumentus, tiesas secinājumi neatbilst lietas faktiskajiem apstākļiem un pierādījumiem lietā.

Motīvu daļa

[7] Pārbaudot apelācijas instances tiesas sprieduma likumību atbilstoši kasācijas sūdzības argumentiem, Senāts atzīst, ka spriedums ir atceļams un lieta nododama jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā.

[8] No lietas materiāliem redzams, ka ar spēkā stājušos Rīgas apgabaltiesas Civillietu kolēģijas tiesas 2015.gada 30.septembra spriedumu civillietā Nr. C30450009 ir izspriests strīds /pers. E/ prasībā pret /pers. C/ (dzīvokļa Nr. /numurs/, /adrese/, īrnieku) un /pers. D/ (īrnieka ģimenes locekli) par īres maksas un komunālo pakalpojumu maksas parāda piedziņu par laiku no 2006.gada decembra līdz 2009.gada maijam. Minētajā spriedumā ir nodibināts, ka dzīvokļa, kuru uz īres līguma pamata lieto /pers. C/, faktiskā platība ir 50 m^2, un tā ir ņemama vērā īrnieka un izīrētāja savstarpējos norēķinos par īres maksu un citiem maksājumiem, kuru apmērs ir atkarīgs no dzīvojamās telpas platības.

Konkrētajā lietā prasība ir celta par īres maksas un maksas par komunālajiem pakalpojumiem parāda, kas izveidojies par laiku no 2009.gada jūnija līdz 2014.gada augustam saistībā ar tā paša dzīvokļa lietošanu, piedziņu.

Apelācijas instances tiesa atzina par nepamatotu /pers. E/ iesniegto īres maksas parāda aprēķinu, norādot, ka īres maksa aprēķināta par 50 m^2 lielu platību, taču saskaņā ar īres līgumu izīrētās telpas platība ir 31,61 m^2. Īres līgums attiecībā uz dzīvojamās telpas platību nav grozīts nedz ar pušu gribu, nedz ar tiesas spriedumu, un arī šajā lietā prasījums par līguma grozījumiem nav izvirzīts. Savukārt Rīgas apgabaltiesas Civillietu kolēģijas tiesas 2015.gada 30.septembra spriedumā ietvertie secinājumi, tiesas ieskatā, izskatāmajā lietā nav saistoši, jo parāds ir par citu laika periodu.

Senāts, ņemot vērā tālāk minēto, atzīst, ka šie tiesas apsvērumi, nav pamatoti.

[9] Atbilstoši Civilprocesa likuma 96.panta otrajai daļai fakti, kas nodibināti ar likumīgā spēkā stājušos tiesas spriedumu vienā civillietā, nav no jauna jāpierāda, iztiesājot citas civillietas, kurās piedalās tās pašas puses.

Likumīgā spēkā stājies tiesas spriedums kļūst visiem obligāts, tas ir saistošs ne tikai lietas dalībniekiem, bet arī tiesai, izšķirot šo pašu lietas dalībnieku citus strīdus, kam ir sakars ar iepriekš izskatīto lietu. Šādi izpaužas tiesas sprieduma, kas stājies likumīgā spēkā, prejudicialitāte attiecībā uz citiem spriedumiem, kuri tiek pieņemti vēlāk citās lietās (*sk. Senāta 2014.gada 29.maija lēmuma lietā Nr. SKC-2247/2014 (C04377611) 7.punktu*).

„Tiesa ir saistīta un tai ir jārēķinājas ar tiesas spriedumu, kas stājies likumīgā spēkā." (*sk. Bukovskis V., Civīlprocesa mācības grāmata, 1933, Autora izdevums, E. Pīpiņa un J. Upmaņa grāmatu un nošu spiestuve, 352.lpp.*).

Senāts pievienojas minētajām judikatūras un tiesību doktrīnas atziņām un attiecina tās uz izskatāmo lietu.

Apelācijas instances tiesas apsvērums, ka katrā civillietā strīds ir par atšķirīgu dzīvokļa lietošanas periodu, Senāta ieskatā, neietekmē Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2015.gada 30.septembra sprieduma prejudiciālo nozīmi šajā lietā.

Apelācijas instances tiesa nav izvērtējusi virkni apstākļu, kuriem ir būtiska nozīme Civilprocesa likuma 96.panta otrās daļas piemērošanā.

Proti, abās lietās (civillietā Nr. C30450009 un izskatāmajā lietā), ir vienas un tās pašas strīda puses, un ir lūgts piedzīt īres maksas un citu maksājumu parādu par vienu un to pašu dzīvokli. Apstākļi attiecībā uz minētā dzīvokļa platību konstatēti ar spriedumu civillietā Nr. C30450009, nosakot, ka dzīvokļa platība ir 50 m^2. Minētais spriedums ir stājies likumīgā spēkā. Lietā nav nodibināti tādi apstākļi, kas dotu pamatu atzīt, ka dzīvokļa platība pēc tiesvedības pabeigšanas civillietā Nr. C30450009 ir izmainījusies.

Lietas dalībnieku strīdam izskatāmajā lietā, neapšaubāmi ir tiešs sakars ar iepriekš izskatīto lietu.

Līdz ar to, lai izspriestu pušu kārtējo strīdu par īres maksas un citu maksājumu parādu, tiesa nevarēja ignorēt Rīgas apgabaltiesas Civillietu kolēģijas tiesas 2015.gada 30.septembra spriedumā nodibināto strīdus dzīvojamās telpas platību. Tā kā šis apstāklis ir nodibināts citā tiesvedībā strīdā starp tām pašām pusēm, grozīt īres līguma noteikumus attiecībā uz izīrētās dzīvojamās telpas platību ar tiesas spriedumu nav nepieciešams.

Ievērojot minēto, kasācijas sūdzībā ir pareizi norādīts uz Civilprocesa likuma 96.panta otrās daļas pārkāpumu, kas uzskatāms par būtisku, jo varēja novest pie nepareiza sprieduma pieņemšanas par īres maksas parādu un parādu par apkuri. Šo maksājumu apmēra noteikšanā platībai ir būtiska nozīme – maksa ir nosakāma samērīgi ar dzīvokļa platību. Tāpat tas varēja novest pie nepareiza sprieduma daļā par īres tiesisko attiecību izbeigšanu un izlikšanu, jo parāda esība ir likumā paredzētais pamats īres līguma izbeigšanai un izlikšanai no dzīvojamās platības (likuma „Par dzīvojamo telpu īri" 28.^{2} pants).

Tā kā no dzīvojamās telpas platības ir atkarīga maksa par tās lietošanu un ar to saistītajiem pakalpojumiem, tiesas turpmāk izdarītie secinājumi arī atzīstami par kļūdainiem.

[10] Kā redzams no lietas materiāliem, prasībā ir lūgts piedzīt parādu par patērēto ūdeni par laiku no 2009.gada jūnija līdz 2014.gada 30.augustam.

Senāts atzīst, ka tiesas secinājumi, ar kuriem minētais prasījums noraidīts (sk. šā sprieduma 5.2.punktu), nav pamatoti un noteikumi Nr. 999 uz strīda apstākļiem attiecināti nepareizi.

Noteikumu Nr.999 11.punkts (redakcijā, kas bija spēkā līdz 2013.gada 24.septembrim) noteica, ja ūdens patēriņš dzīvoklī tiek uzskaitīts ar skaitītāju, kas atbilst normatīvo aktu prasībām mērījumu vienotības jomā, īrnieks maksā atbilstoši skaitītāja rādījumiem, ievērojot šo noteikumu 14., 19.^{1} un 20.punktā minētos nosacījumus.

Minēto noteikumu 12.8.punkts (redakcijā, kas bija spēkā līdz 2013.gada 24.septembrim) noteica, ja nav uzstādīti skaitītāji vai pakalpojums nav mērāms, vienas dzīvojamās mājas ietvaros īrnieks par pakalpojumu maksā šādi: par ūdens patēriņu dzīvoklī (arī tad, ja skaitītājam ir beidzies verificēšanas termiņš) – ne vairāk kā 10 m^3 (patēriņa norma) mēnesī par katru dzīvoklī dzīvojošo personu, ievērojot šo noteikumu 14. un 15.punktā minētos nosacījumus. Patēriņa normas ietvaros patērētā karstā un aukstā ūdens daļa tiek aprēķināta, piemērojot proporciju, kas noteikta, aprēķinot kopējo dzīvojamās mājas aukstā ūdens patēriņu (uzstādītā aukstā ūdens skaitītāja rādījumi) un siltumenerģiju patērētajam karstajam ūdenim pret kopējo dzīvojamās mājas siltumenerģijas patēriņu.

Noteikumu Nr. 999 (redakcijā, kas bija spēkā līdz 2013.gada 24.septembrim) 16.punkts noteica, ka gadījumā, ja skaitītāji nav uzstādīti ne daudzdzīvokļu mājas ūdens ievadā, ne dzīvokļos, par ūdens patēriņu maksā, ievērojot šo noteikumu 12.8.punktā noteikto ūdens patēriņu.

Noteikumi Nr. 999 ir grozīti ar Ministru kabineta 2013.gada 17.septembra noteikumiem Nr. 818 „Grozījumi Ministru kabineta 2006.gada 12.decembra noteikumos Nr. 999 „Kārtība, kādā dzīvojamās telpas īrnieks un izīrētājs norēķinās ar pakalpojumu sniedzēju par pakalpojumiem, kas saistīti ar dzīvojamās telpas lietošanu"" (turpmāk noteikumi Nr.818).

Atbilstoši noteikumu Nr. 818 1.3., 1.7., 1.10.punktam no noteikumiem Nr. 999 ir svītrots 12.8.punkts, bet 11.punkts izteikts jaunā redakcijā: „Ūdens patēriņu dzīvoklī uzskaita ar skaitītājiem, kas atbilst normatīvo aktu prasībām mērījumu vienotības jomā. Par ūdens patēriņa skaitītāju uzstādīšanu ir atbildīgs izīrētājs.", kā arī grozīts 16.punkts: „Ja skaitītāji nav uzstādīti ne dzīvojamās mājas ievadā, ne atsevišķajās dzīvojamās mājas telpās un telpu grupās (dzīvokļos, mākslinieku darbnīcās un nedzīvojamās telpās), norēķinus veic saskaņā ar līguma nosacījumiem par attiecīgā pakalpojuma sniegšanu.".

Minētie noteikumu Nr. 818 punkti stājās spēkā 2013.gada 1.oktobrī.

Sistēmiski iztulkojot noteikumu Nr. 999 11. un 12.8.punktu (redakcijā, kas bija spēkā līdz 2013.gada 24.septembrim), secināms, ka līdz 2013.gada 1.oktobrim maksu par dzīvoklī patērēto ūdeni varēja noteikt divējādi:

1) pēc ūdens skaitītāja rādījumiem (ja skaitītājs uzstādīts un tam nav beidzies verificēšanas termiņš);

2) pēc normatīvajā aktā noteiktās mēneša ūdens patēriņa normas vienai personai.

Divējāda maksas noteikšana kārtība noteikumos Nr.999 ir paredzēta arī pēc to grozījumiem. Par šo pakalpojumu īrniekam ir jānorēķinās pēc skaitītāja rādījumiem (11.punkts), bet gadījumā, ja skaitītājs nav uzstādīts, līgumā paredzētajā kārtībā (16.punkts).

No iepriekš minētā normatīvā regulējuma izriet, ka ūdens skaitītāja neesība neatbrīvo īrnieku no pienākuma veikt samaksu par patērēto ūdeni, jo tādā gadījumā maksa ir nosakāma: 1) pēc noteikumos Nr.999 paredzētās normatīvās metodes (ja parāds ietver periodu līdz 2013.gada 1.oktobrim; 2) līgumā par attiecīgā pakalpojuma sniegšanu noteiktajā kārtībā (ja parāds ir izveidojies pēc 2013.gada 1.oktobra).

Apelācijas instances tiesa nodibināja, un strīds par to nepastāv, ka atbildētājam izīrētajā dzīvojamā telpā ūdens skaitītājs nav uzstādīts. Līdz ar to, izvērtējot parāda, kuru /pers. E/ aprēķinājis par laiku no 2009.gada aprīļa līdz 2013.gada 30.septembrim, pamatotību, tiesai bija jāpiemēro noteikumu Nr. 999 12.8.punkts. Savukārt par tam sekojošo periodu aprēķinātā parāda pamatotība pārbaudāma, ņemot vērā šo noteikumu 16.punktu redakcijā, kas ir spēkā no 2013.gada 1.oktobra.

Tā kā tiesa nav pārbaudījusi vai maksa pēc alternatīvām metodēm aprēķināta atbilstoši normatīvā akta prasībām, spriedumu, ar kuru noraidīts prasījums par parāda piedziņu par ūdeni, nevar atzīt par pamatotu.

[11] Ievērojot teikto, Senāts atzīst, ka tiesa ir pieļāvusi būtisku procesuālo tiesību normu pārkāpumu un nepareizi piemērojusi materiālo tiesību normas, līdz ar to spriedums ir atceļams, nododot lietu jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā.

Spriedumu atceļot, atbilstoši Civilprocesa likuma 458.panta otrajai daļai /pers. B/ atmaksājama iemaksātā drošības nauda 300 EUR.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 474.panta 2.punktu un 458.panta otro daļu, Senāts

nosprieda

atcelt Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2018.gada 12.jūlija spriedumu un nodot lietu jaunai izskatīšanai Rīgas apgabaltiesā.

Atmaksāt /pers. B/ drošības naudu 300 EUR (trīs simti *euro*).

Spriedums nav pārsūdzams.

Senatore	Ļ. Kušnire
Senatore	A. Briede
Senatore	M. Senkāne